

Αλέξανδρος Ίω. Smotchevski (Σμοτσέφσκυ)

Υποψήφιος διδάκτωρ Κανονικού Δικαίου στην Θεολογική Σχολή του Α.Π.Θ.,
Υπότροφος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα,
Σεβασμιώτατοι Άγιοι Αρχιερείς, Σεπτὰ μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
Θεοφιλέστατε Άγιε Αρχιγραμματεῦ,
Σεβαστοὶ Πατέρες,
Άγαπητοὶ ἀδελφοί,
Κύριες καὶ Κύριοι,

Μετὰ χαρᾶς μεγάλης ἔλαβα τὴν εὐγενῆ πρόσκληση νὰ ἀπευθύνω χαιρετισμὸ ἐκ μέρους τῶν ἐξ ἀλλοδαπῆς προερχομένων ὑποτρόφων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπισημαίνοντας εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας μας – καὶ μάλιστα στὴν οἰκουμενικη-καθολικὴ διάστασή Της – ὁ ὅρος ἀλλοδαπὸς δὲν εἶναι, οὔτε μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπόλυτος, δεδομένου ὅτι ἐκφράζει μία ἐν πολλοῖς σχετικὴ καὶ συμβατικὴ κοσμικὴ, πολιτικὴ καὶ ἐνδοϊστορικὴ ἔννοια. Στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὁ ξένος, ὁ ἕτερος, ὁ ἀλλοδαπός, ὁ ἄλλος μεταβάλλεται, μετουσιώνεται καὶ μεταμορφώνεται – στὸν βαθμὸ πού ὁ ἴδιος δύναται καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ κάμνει τοῦτο – σὲ πλησίον, «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν» (Ἰω. ιζ' 11), κατὰ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου μας. Πράγματι, «πάντες ἡμεῖς εἰς ἐσμὲν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. γ' 23). Συνεπῶς, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ μοναδικὸς ἐνωτικὸς χῶρος, μέσα στὸν ὁποῖο καὶ διὰ μέσου τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνθρωπότητα συγκροτεῖται, ὑφίσταται καὶ βιώνεται ὡς ἀδελφότητα, καθὼς ὁ ξένος μεταβάλλεται σὲ πλησίον, ὁ ἐχθρὸς σὲ ἀδελφὸ καὶ ὁ ἄνθρωπος σὲ συνάνθρωπο· καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ τῆς πρόσληψης τοῦ Θεοανθρώπου Κυρίου.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀναγκαίᾳ εἰσαγωγικὴ διευκρίνιση, θὰ ἤθελα νὰ ἀπευθυνθῶ σὲ Ἐσᾶς προσωπικά, Μακαριώτατε, ἐκφράζοντας ἐκ βάθους καρδίας τὴν εἰλικρινῆ εὐγνωμοσύνη πάντων ἡμῶν, τῶν ἐξ ἀλλοδαπῆς ὀρμωμένων τεκνίων τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, πού ἤλθαμε ἐδῶ, ἀξιοθήκαμε νὰ ζήσουμε ἔστω καὶ γιὰ λίγα χρόνια στὴν εὐλογημένη γῆ τῆς Ἑλλάδος, ἀπολαμβάνοντας ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὴν ἀγάπη, τὴν στοργικὴ πατρικὴ φροντίδα καὶ τὴν ἀμέριστη στήριξη τῆς Σεπτῆς Ιεράς Συνόδου τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ, γιὰ νὰ πραγματοποιήσουμε διάφορες – προπτυχιακὲς, μεταπτυχιακὲς καὶ διδακτορικὲς – σπουδὲς στὴν Ἱερά Ἐπιστῆμη τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας καὶ σὲ συναφῆ γνωστικὰ ἀντικείμενα. Σᾶς βεβαιῶνω, Μακαριώτατε, ὅτι γιὰ ὅλους ἐμᾶς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει γίνει ἡ Ἐκκλησία **μας**. Ὡς ἀσχολούμενος ἐρευνητικῶς μὲ τοὺς Θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνες καὶ μὲ τὴν Κανονικὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, ὀφείλω νὰ πῶ ὅτι ἐρχόμεθα ἐδῶ ὄχι ὡς μέλη ἄλλων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, γιὰ νὰ παραμένουμε ἐκπρόσωποι ἄλλων θεσμῶν ἢ προσώπων, ἀλλὰ ἐρχόμεθα γιὰ νὰ ἐνταχθοῦμε – κατὰ τὴν χρονικὴ περίοδο τῶν σπουδῶν μας – ὄντολογικὰ καὶ εὐχαριστιακά, ἐδῶ καὶ τώρα, στὸν κανονικὸ χωροχρόνο τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, καὶ μὲ αὐτὸν ἀκριβῶς

τὸν τρόπο νὰ καταστοῦμε καὶ νὰ παραμένουμε μέλη ἀναπόσπαστα καὶ ζωντανὰ τῆς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὅμως, ἐκτὸς ἀπὸ ἐνωτικός, ὁ χῶρος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ εὐχαριστιακός. Νομίζω ὅτι ἡ σημερινή μας ἐκδήλωση – ἡ σύναξη αὐτή – μπορεῖ νὰ ἐρμηνευθεῖ ὡς δηλωτικὴ συνέχεια καὶ ἐπέκταση τῆς διηνεκῶς συνερχομένης καὶ πάντοτε ἐπαναλαμβανομένης καὶ ἀνανεουμένης ἀνὰ τοὺς αἰῶνες Συνάξεως ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐδῶ καὶ 2000 χρόνια τώρα ἀποτελεῖ τὸ κέντρο, τὴν πεμπτουσία καὶ τὴν καρδιά τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐάν, τέλος, ἀναρωτηθεῖ κανεὶς ποιά εἶναι, ἄραγε, ἡ μεγαλύτερη ἁμαρτία στὸν κόσμο τοῦτο, ἀσφαλῶς θὰ πρέπει νὰ ἀναγνωρίσει ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἁμαρτία εἶναι ἡ ἀχαριστία καὶ ἡ ἀγνωμοσύνη. Διότι ἡ ἀχαριστία ἀποτελεῖ ἐξ ὀρισμοῦ προσβολὴ κατὰ τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ νὰ ἐκφράσω ἀνοικτὰ ἐδῶ τίς θερμὲς εὐχαριστίες καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μας γιὰ τὴν ἀγάπη Σας, γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ὑλικὴ στήριξη, γιὰ ὅλη τὴν γενναιόδωρη ἀγαπητικὴ προσφορὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἐμᾶς, τὰ ἀπὸ ἐγγὺς καὶ μακρὰν τέκνα Της. Ἡ προσφορὰ αὐτὴ εἶναι προσφορὰ πατρικὴ, ἀγαπητικὴ, ἱεραποστολικὴ καὶ ἐνωτικὴ, ἐκπηγάζουσα ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ Πιστεύω μας.

Πιστεύω – καὶ πιστεύουμε – ἀκράδαντα ὅτι ὁ Κύριος ἀνταποδώσει ὑπὲρ Ὑμῶν (πβ. Ψα. ρλζ', 8), Μακαριώτατε καὶ Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, γιὰ τὴν ἀπροϋπόθετη ἀγάπη Σας. Μύχιες καὶ ἄφατες εὐχαριστίες καὶ πάλι ἀπὸ καρδιάς!...

Γένοιτο!